

Sygn. akt III KO 39/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

w dniu 16 czerwca 2015 r.

wniosku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie,

z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt III Kp 216/15,

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
Chełmie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt III Kp 216/15, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, na podstawie art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy III Kp 216/15, z zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Lublin – Północ w Lublinie z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie [...] o umorzeniu śledztwa, do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że pokrzywdzony Sąd reprezentuje w sprawie Prezes Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, który wniósł za pośrednictwem pełnomocnika zażalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa, a

sądem właściwym do rozpoznania zażalenia jest właśnie Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o przekazanie przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 37 k.p.k. daje co prawda możliwość przekazania do rozpoznania danej sprawy innemu sądowi równorzędnemu, ale jedynie wtedy, gdy "wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości". Tylko więc szczególne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny, pozwalają na skorzystanie z dyspozycji art. 37 k.p.k.

Taka szczególna sytuacja w omawianym przypadku zaistniała, co czyni koniecznym skorzystanie z określonej w art. 37 k.p.k. instytucji procesowej. Mieć należy bowiem na względzie fakt, że pokrzywdzony sąd reprezentuje Prezes Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (art. 51 § 1 k.p.k.) i to właśnie ustanowiony przez ten organ pełnomocnik jest autorem wniesionego zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Lublin – Północ w Lublinie z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie [...] o umorzeniu śledztwa. Prezes sądu sprawuje wprawdzie jedynie administracyjny nadzór nad sędziami, a sferę orzeczniczą chroni zasada sędziowskiej niezawisłości, ale nawet taka "zależność" – jak już wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego – jest wystarczającym powodem, aby sędziowie administracyjnie podlegli prezesowi sądu nie rozpoznawali sporządzonych przez niego w postępowaniu karnym środków odwoławczych. Taki układ procesowy stwarzałby możliwość wyrażania w zewnętrznym odbiorze funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości opinii o tym, że to nie tylko względy merytoryczne mogły zadecydować o określonym rozstrzygnięciu sprawy (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 r., IV KO 39/13, LEX nr 1321761*).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

